

Δεν μπορώ να φανταστώ πως θα ήταν η ζωή μου χωρίς την μαγική επιρροή του πατέρα μου. Δεν μπορώ να φανταστώ τι άνθρωπος θα ήμουνα εάν το ανδρικό μου πρότυπο δεν ήταν ο πατέρας μου .Δεν μπορώ να φανταστώ το μεγάλωμα μου χωρίς το κανάκεμα του πατέρα μου. Δεν μπορώ να φανταστώ τα καλοκαίρια μου χωρίς τις πλάτες του πατέρα μου που με άντεχαν όλη τη μέρα για να κάνω βουτιές. Δεν μπορώ να φανταστώ την ζωή χωρίς το σχόλιο του πατέρα μου.

Και την ίδια στιγμή

Δεν μπορώ να φανταστώ τις διαφορές των γονιών μου να μπαίνουν στην ζωή μου.

Δεν μπορώ να φανταστώ τα μίσση των γονιών μου να δηλητηριάζουν την ψυχή μου.

Δεν μπορώ να φανταστώ ότι θα πάψεις πατέρα να με αγαπάς επειδή χώρισες την μαμά μου.

Δεν μπορώ να φανταστώ ότι εγώ θα μεγαλώσω χωρίς εσένα πατέρα.

Δεν μπορώ να φανταστώ ότι το δικό σας διαζύγιο θα το χρεωθώ εγώ.

Και φτάνω εδώ να πω ευχαριστώ μάνα που δεν άφησες τίποτε να με χωρίσει από τον πατέρα μου. Δεν άφησες τίποτε να φωλιάσει στην ψυχούλα μου και να με κάνει ανασφαλή, φοβισμένη, δειλή, μικρόψυχη, κομπλεξική και τόσα άλλα ...

Αλλά αυτό το έκανες εσύ μάνα, η δική μου μάνα.

Εσύ μάνα όμως , η άλλη, των άλλων παιδιών πως μπορείς; Εσύ που μεγαλώνεις παιδιά και συνειδητά αποφασίζεις να τους στερήσεις τον πατέρα τους πως μπορείς; Εσύ που πάνω από το καλό των παιδιών σου βάζεις τα πάθη τα δικά σου πως αντέχεις; Εσύ μάνα που μεγάλωσες μέσα στην κοιλιά σου τα παιδιά σου πως αποφάσισες να τα ακρωτηριάσεις

στερώντας τους τον μισό τους δημιουργό; Τον πατέρα τους; Εσύ μάνα που λες πως εγώ είμαι η ζωή σου γιατί δε νοιώθεις αυτό που θέλω; Εσύ μάνα που όλο λες ότι θυσιάσες την ζωή σου για αυτό το παιδί γιατί επέλεξες να χαλάσεις τη δική του ζωή στερώντας του τον πατέρα του;

Εχετε καταλάβει όλοι σας για τι πράγμα μιλάω. Και μιλάω για αυτές τις ψυχές πρώτη μέρα του χρόνου γιατί δεν υπάρχει μεγαλύτερη πληγή από ένα παιδικό πρόσωπο δακρυσμένο, πικραμένο. Μιλάω για αυτά τα παιδιά που χωρίς να ρωτηθούν ποτέ και χωρίς να έχουν ποτέ δικαίωμα επιλογής βρέθηκαν στην μέση ενός παραλογισμού δεχόμενα όλη την πίεση που κατατρέπει ένα διαζύγιο. Μιλάω για αυτά τα παιδιά που μεγαλώνουν χωρίς τον πατέρα τους. Όχι γιατί ο πατέρας τους πέθανε ή γιατί είναι αδιάφορος αλλά γιατί η ίδια τους η μάνα αποφάσισε να τους τον στερήσει. Όμως εδώ, υπάρχει ένα τρομακτικό, όμως...

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη απώλεια για ένα παιδί από την απώλεια του εν ζωή γονιού του. Δεν υπάρχει χειρότερη κι αγιάτρευτη χαρακιά στην ψυχή ενός παιδιού από την στέρηση του πατέρα του. Την στέρηση όχι από φυσικά αίτια, επαναλαμβάνω, την στέρηση από επιλογή της μάνας του.

Γράφω για αυτά τα παιδιά γιατί σήμερα, πρώτη μέρα του χρόνου, θα πάρουν ευχές από όλους εκτός από τον ΕΝΑ. Τον πατέρα.

Γράφω για αυτά τα παιδιά που η ψυχή τους ελπίζει στην επιστροφή του πατέρα αλλά η λογική της μητέρας τους άλλα τους υπαγορεύει. Γιατί αυτά τα παιδιά μέχρι να ωριμάσουν και να καταλάβουν τι τους συμβαίνει δεν έχουν δική τους λογική. Έχουν μόνο ότι τους υπαγορεύει η μητέρα τους. Γιατί μόνο αυτή νοιώθουν ότι έχουν, εκείνη είναι το αποκούμπι τους η ασφάλεια τους. Ο πατέρας τους είναι απών. Όχι γιατί το θέλει εκείνος αλλά τα παιδιά αυτό δεν το γνωρίζουν. Κι έτσι μεγαλώνουν με την απόρριψη του. Και μασάνε ολημερίς την «καραμέλα» που τους σερβίρεται: «είμαστε καλύτερα χωρίς αυτόν». Κι αυτή η «καραμέλα» γίνεται βίωμα, συνήθειο, και φτάνουν κι εκείνα να λένε: «δεν σε θέλω πατέρα, είμαι καλύτερα χωρίς εσένα». Πως όμως μπορεί να κρίνει ένα παιδί όταν από μικρό μεγαλώνει χωρίς τον πατέρα του; Όταν από μικρό ακούει την μάνα που αγαπά να μιλάει άσχημα, υβριστικά, υποτιμητικά για τον πατέρα του; Πως μπορεί αυτό το παιδί να αναπτύξει σχέση αγάπης και εμπιστοσύνης με τον πατέρα του όταν νοιώθει πως εάν περάσει καλά μαζί του θα προδώσει την μάνα του, την ασφάλεια του;

Σήμερα, πρώτη μέρα του χρόνου μιλάω για εκείνες τις οικογένειες που για διαφορετικούς λόγους στην πορεία διαλύθηκαν. Μιλάω για τους συζύγους και γονείς που αποφάσισαν να πάρουν διαζύγιο. Μιλάω για εκείνες τις συζύγους που με αφορμή το διαζύγιο έβαλαν στην ζυγαριά και τα παιδιά τους. Δεν κατάφεραν οι ίδιες να ξεχωρίσουν την ερωτική σχέση με την γονική. Κι έτσι μετέφεραν τη δική τους πίκρα και το δικό τους μίσος στα ίδια τους τα σπλάχνα. Κι επέλεξαν να πληγώσουν τους συντρόφους τους με όπλο τα ίδια τους τα παιδιά. Και τους τα στέρησαν. Μιλάω για εκείνες τις γυναίκες που στο όνομα της εκδίκησης ξέχασαν την υποχρέωση που έχουν απέναντι στα παιδιά τους και ΣΥΝΕΙΔΗΤΑ τα απέκοψαν από τον πατέρα τους. Δεν ξέρω ποιο θεωρούν ότι είναι το όφελος τους. Δεν μπορώ να μπω σε ένα τόσο διεστραμμένο μυαλό. Γιατί έχω δει το αποτέλεσμα αυτού του εγκλήματος. Έχω δει ενήλικες πια, παιδιά που μεγάλωσαν έτσι. Και έχω δει αυτούς τους

ενήλικες να διαπράττουν με κυνισμό άλλα εγκλήματα. Γιατί δεν έμαθαν να αγαπάνε. Γιατί έμαθαν να ζούνε σε καθεστώς εκδίκησης από τα μικράτα τους. Δεν μπορώ να τα βάλω με αυτούς τους ενήλικες, έστω κι αν είναι ενήλικες, έχοντας γνώση της παιδικής τους ηλικίας. Δεν μπορώ να ζητήσω την τιμωρία τους για τα διαπραχθέντα εγκλήματα γιατί είναι σαν να ζητάς την ευθύνη των πράξεων του από ένα παράφρονα.

Όμως μπορώ και θα ζητήσω την ευθύνη από την Πολιτεία που στέκεται αργός, συμπαραστάτης, αυτού του εγκλήματος. Γιατί επιτρέπει με τους νόμους που έχει να διαπράττεται ξανά και ξανά το ίδιο έγκλημα. Γιατί το οικογενειακό δίκαιο κανένας πολιτικός δεν πήρε την ευθύνη να το αλλάξει τα τελευταία 50, αν δεν κάνω λάθος, χρόνια. Κανένας πολιτικός δεν ανέλαβε να κόψει το ψωμί των δικηγόρων που στο όνομα του κέρδους, γιατί μιλάμε για τζίρο εκατομμυρίων σε όλη την Ελλάδα, κατακρεούργησαν παιδικές ψυχές συμβουλεύοντας τις «πονεμένες» πελάτισσες τους να πάνε σε αντιδικία. Να κάνουν μηνύσεις, αγωγές, ασφαλιστικά μέτρα, «να του κόψουμε τον κώλο»... κι άλλα τέτοια δόλια. Παρά δε, την αλματώδη αύξηση τω διαζυγίων τα τελευταία 20 χρόνια, ο νόμος παρέμεινε ο ίδιος. Στις 100 περιπτώσεις διαζυγίων για τις 98 κατάλληλος για την επιμέλεια των παιδιών είναι η μητέρα. Άσχετα με τα αιτήματα που προβάλλει το πατέρας. Άσχετα με το εάν είναι ικανή η μητέρα να μεγαλώσει τα παιδιά. Ψυχιατρική πραγματογνωμοσύνη για την επιμέλεια κανένας δικαστής δεν έχει ζητήσει. Η χειρότερη μάνα θεωρείται πιο ικανή από τον καλύτερο πατέρα. Παράλογο; Κι όμως εδώ στη Ελλάδα αυτό ισχύει. Γιατί δεν υπάρχουν κοινωνικές υπηρεσίες, κοινωνικοί λειτουργοί, ψυχολόγοι και όποιοι άλλοι ειδικοί χρειάζονται για να χειριστούν τις περιπτώσεις των διαζυγίων που οι πρώην σύζυγοι δυσκολεύονται να συνεννοηθούν ακόμη και στο αυτονόητο: να έχουν τα παιδιά επαφή με τον πατέρα τους. Κι έτσι υπερισχύει το «δίκαιο» της μάνας. «θα τα δεις αν πληρώσεις κάτι παραπάνω», «θα τα δεις όποτε μου κάνει κέφι» και άλλα παρόμοια.

Ο μόνος τρόπος μετά να αμυνθεί ο πατέρας και να μπορέσει να δει τα παιδιά του είναι να προσφύγει στην Δικαιοσύνη. Να κάνει ασφαλιστικά μέτρα, αγωγές επικοινωνίας και πάει λέγοντας. Μόνο που μέχρι αυτές να εκδικαστούν και να βγουν οι αποφάσεις και να καθαρογραφούν και να παραδοθούν στον αντιδικο για να έχουν ισχύ θα περάσουν 2-3 χρονάκια. Στο μεταξύ το παιδί θα μεγαλώνει. Χωρίς τον πατέρα του. Πάντα. Και το παιδί θα νομίζει ότι ο πατέρας του δεν το θέλει. Κι άντε και βγαίνει η απόφαση. Δεν υπάρχει αρμόδια υπηρεσία που να φροντίζει να ΤΗΡΟΥΝΤΑΙ οι δικαστικές αποφάσεις. Αποτέλεσμα; Ένα καλογοαλισμένο, ολοστρόγγυλο μηδέν. Ή μάλλον ένας σκασμός λεφτά πεταμένος στους δικηγόρους. Που με την σειρά τους θα πουν στον πατέρα: «τι να κάνουμε, έτσι λειτουργεί το σύστημα, μπορούμε όμως να κάνουμε και κάτι άλλο, αλλά θα κοστίσει ξέρετε»... και το ξεζούμισμα συνεχίζεται και τα Δικαστήρια ασφυκτιούν από περιπτώσεις διαζυγίων. Αλλά το κέρδος όπως είπαμε είναι τεράστιο, γιατί χιλιάδες δικηγόροι τρέφονται

ΤΙΜΑ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΣΟΥ

Συντάχθηκε απο τον/την Γιάννης Αερας
Σάββατο, 31 Δεκέμβριος 2011 23:49

από τα διαζύγια. Και μαζί με τους δικηγόρους και άλλες ειδικότητες...

Και ο πατέρας το δικίο του δεν το βρίσκει. Στην καλύτερη περίπτωση να περιμένει το παιδί του να γίνει 30 ,40 χρονών για να καταλάβει μόνο του. Αν καταλάβει . Στο μεταξύ όμως η ζωή θα έχει περάσει. Μνήμες με τον πατέρα του δεν θα έχει. Ούτε ο πατέρας με το παιδί του. Και οι δύο θα έχουν ένα τεράστιο κενό. Κι ένα τεράστιο «γαμώτο». Και θα προσπαθήσουν εάν είναι τυχεροί να κερδίσουν τον χαμένο χρόνο. Κάνοντας πράγματα μαζί, μαθαίνοντας ο ένας τον άλλον. Όλα αυτά εάν είναι τυχεροί. Γιατί στην ζωή μας την μικρή υπάρχει ο αστάθμητος παράγων. Και πολλές φορές ο χρόνος δεν είναι με το μέρος μας. Κι όταν συνειδητοποιούμε τα λάθη μας απλά ο άλλος έχει φύγει από τη ζωή κι εμείς πορευόμαστε χωρίς την συγχώρεση του. Και το βάρος μεγαλώνει.

Δεν ξέρω τι μπορώ να πω σε αυτά τα παιδιά. Δεν ξέρω εάν μπορούν να ακούσουν. Δε ξέρω εάν τους επιτρέπεται να ακούσουν. Μόνο μια ευχή . Καλή χρονιά με το 2012 να σας βρει ένα βήμα πιο κοντά σε αυτόν που δεν σας αρνήθηκε ποτέ. Στον πατέρα σας.

Νάντια Τριανταφύλλου - Γιάννης Αέρας για το ΑΛΗΘΙΝΑ ΨΕΜΑΤΑ